

“मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ, तिमी बच्चाहरूलाई आफू समान महिमा योग्य बनाउन ।
बाबाको जुन महिमा छ, त्यो अहिले तिमीले धारणा गर्छौं ।”

प्रश्न:- भक्ति मार्गमा परमात्मा प्रियतमलाई पूरा नचिनेर पनि कुनचाहिँ शब्द धेरै प्रेमसँग बोल्छन् र याद गर्छन् ?

उत्तर:- धेरै प्रेमसँग भन्छन् र याद गर्छन्- हे प्रियतम ! हजुर जब आउनुहुन्छ, हामी केवल हजुरकै याद गर्छौं र अरू सबैबाट बुद्धियोग तोडेर हजुरसँग जोड्छौं । अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! म आएको छु त्यसैले देही-अभिमानी बन । तिम्रो पहिलो कर्तव्य हो, प्रेमसँग बाबाको याद गर्नु ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा जीवका आत्माहरूलाई, परमपिता परमात्मा (जसले अहिले शरीर सापटी लिनु भएको छ) बसेर सम्भाउनु हुन्छ- म साधारण वृद्ध तनमा आउँछु । आएर धेरैलाई पढाउँछु । ब्रह्मा मुख वंशावली ब्राह्मणहरूलाई नै सम्भाउँछु । अवश्य मुखद्वारा नै सम्भाउँछु र अरू कसलाई सम्भाउँ ! भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! तिमीले मलाई भक्ति मार्गमा बोलाउँदै आयौ, हे पतित-पावन, सारा दुनियाँ सबैले बोलाउँछन् । यही खण्ड नै पावन थियो, बाँकी सबै शान्तिधाममा थिए । बच्चाहरूले यो स्मृतिमा राख्नुपर्छ- सत्ययुग-त्रेता केलाई भनिन्छ, द्वापर-कलियुग केलाई भनिन्छ । त्यसमा कस-कसले राज्य गर्थे ? तिम्रो बुद्धिमा पूरा ज्ञान छ । जसरी बाबालाई रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ, त्यस्तै तिम्रो बुद्धिमा पनि छ । बाबाले जुन ज्ञान दिनुहुन्छ, त्यो बच्चाहरूमा पनि अवश्य हुनुपर्छ । बाबा आएर बच्चाहरूलाई आफू समान बनाउनु हुन्छ । जति बाबाको महिमा छ त्यति बच्चाहरूको पनि छ । बाबाले बच्चाहरूलाई धेरै महिमा योग्य बनाउनु भएको छ । सदैव सम्भ, शिवबाबाले यिनीद्वारा सिकाउनु हुन्छ । आत्माको नै एक अर्कासँग कुरा गर्छ । तर मनुष्य देह-अभिमानी भएका हुनाले सम्भन्छन्- फलानाले पढाउँछ । वास्तवमा गर्छ सबै कुरा आत्माको । आत्माको नै पार्ट खेल्छ । देही-अभिमानी बन्नु छ । घरी-घरी आफूलाई आत्मा सम्भन्नु छ । आफूलाई आत्मा नसम्भे सम्म बाबालाई पनि याद गर्न सक्दैनौ । बिर्सिन्छौ । तिमीलाई सोधिन्छ- तिमी कसका बच्चा हो ? भन्दछौ- हामी शिवबाबाको बच्चा हौं । आगन्तुक पुस्तिकामा पनि लेखिएको हुन्छ, तिम्रो पिता को हुनुहुन्छ ? उनले तुरुन्तै देहका पिताको नाम बताउँछन् । ठीकै छ, अब आत्माको पिताको नाम बताउनुहोस् । उनले कसैले कृष्णको, कसैले हनुमानको नाम लेख्छन् वा लेख्छन् मैले जान्दिनँ । अरे ! तिमीले लौकिक पितालाई चिन्दछौ तर पारलौकिक पिता जसलाई तिमीले दुःखमा सदैव याद गर्छौ, उहाँलाई चिन्दैनौ ! भन्दछन् पनि- हे भगवान् दया गर्नुहोस् । हे भगवान् एक बच्चा दिनुहोस् । माग्छौ नि । अहिले बाबाले बिल्कुलै सहज कुरा बताउनु हुन्छ । तिमी धेरै देह-अभिमानमा रहन्छौ, त्यसैले बाबाको वर्साको नशा चढ्दैन । तिमीलाई त धेरै नशा चढ्नुपर्छ । भक्ति गर्छन् नै, भगवान्सँग मिलन गर्नको लागि । यज्ञ, तप, दान-पुण्य आदि गर्नु यो सबै भक्ति हो । सबैले एक भगवान्लाई याद गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म तिम्रो पतिको पति हुँ, पिताको पिता हुँ । सबै पिताहरूले भगवान्लाई याद अवश्य गर्छन् । आत्माहरूले नै याद गर्छन् । भन्न त भन्छन् पनि, भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ अजब सितारा..... तर नबुझिकनै त्यत्तिकै भनिदिन्छन् । रहस्य केही पनि थाहा हुँदैन । तिमीले आत्मालाई नै चिन्दैनौ भने आत्माका पितालाई कसरी जान्न सक्छौ ?

२०७३ वैशाख २७ सोमबार ०९-०५-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन साक्षात्कार त हुन्छ भक्ति मार्गमा । भक्ति मार्गमा पूजाको लागि ठूला-ठूला लिंग राखिदिन्छन् किनकि यदि बिन्दुको रूप देखाउने हो भने कसैले बुझ्न सक्दैनन् । यो हो महीन कुरा । परमात्मा, जसलाई अखण्ड ज्योति स्वरूप भन्दछन्, मनुष्यहरूले भन्दछन्— उहाँको कुनै ठूलो रूप छ । ब्रह्म समाजीले ज्योतिलाई परमात्मा भन्छन् । दुनियाँमा यो कसैलाई थाहा छैन, परमपिता परमात्मा बिन्दु हुनुहुन्छ, त्यसैले अल्मलिन्छन् । बच्चाहरूले पनि भन्दछन्— बाबा कसलाई याद गरौं । हामीले त सुनेका थियौं— उहाँ ठूलो लिंग हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गरिन्छ । तर बिन्दुलाई याद कसरी गर्ने ? अरे ! तिमी आत्मा पनि बिन्दु हो, बाबा पनि बिन्दु हुनुहुन्छ । आत्मालाई बोलाउँछन्, ऊ अवश्य यहीँ आएर बस्छ । भक्ति मार्गमा त साक्षात्कार आदि हुन्छ, यो हो सबै भक्ति । भक्ति पनि एकको गर्दैनन्, धेरैलाई भगवान् बनाइदिएका छन् । भक्त जसले भक्ति गरिरहन्छन्, उनीहरूलाई भगवान् कसरी भनिन्छ ? यदि परमात्मालाई सर्वव्यापी भन्दछन् भने फेरि भक्ति कसको गर्छन् ? त्यो पनि विभिन्न प्रकारका भक्ति गर्छन् ।

बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! यस्तो नसम्भ्र हामी धेरै वर्ष बाँच्नु छ । अब समय धेरै नजिक हुँदै गएछ । निश्चय हुनुपर्छ— बाबाले ब्रह्माद्वारा स्थापना गराउनुपर्छ । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— मैले यस तनद्वारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य बताउँछु । गायन पनि छ ब्रह्माद्वारा स्थापना । यो जान्दैनन्— नयाँ दुनियाँलाई विष्णुपुरी भनिन्छ अर्थात् विष्णुका दुई रूपले राज्य गर्थे । कसैलाई थाहा छैन विष्णु को हुन् ? तिमीले जान्दछौ— यी ब्रह्मा-सरस्वती नै फेरि विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण बनेर पालना गर्छन् । ब्रह्माद्वारा स्थापना, विष्णुपुरी अर्थात् स्वर्गको फेरि पालना गर्छन् । तिम्रो बुद्धिमा आउनुपर्छ— बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ । मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ । उहाँले यस ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ । उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । जुन बाबाको धन्दा छ, त्यही तिम्रो हो । तिमीले पनि पतितबाट पावन बनाउँछौ । दुनियाँमा एक पिताको ३-४ बच्चा होलान्, कुनै बच्चा धेरै उच्च होला, कुनै बिल्कुलै निम्न होला । यहाँ तिमीलाई बाबाले एउटै धन्दा सिकाउनु हुन्छ— तिमीले पतितलाई पावन बनाऊ । सबैलाई यो लक्ष्य देऊ, शिवबाबाले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । गीतामा कृष्ण भगवानुवाच उल्टो लेखिदिएका छन् । तिमीले सम्झाउनु छ, भगवान् त निराकार, पुनर्जन्म रहित हुनुहुन्छ । यही एउटा भूल हो । अहिले तिमी बच्चाहरू कृष्णपुरीका मालिक बनिरहेका छौ । कोही राजधानीमा आउँछन्, कोही प्रजामा । कृष्णपुरी भनिन्छ किनकि कृष्ण सबैका धेरै प्रिय छन् । बच्चाहरू प्यारो लाग्छ नि । बच्चाहरूको पनि माता पितासँग प्रेम हुन्छ । प्रेम सारा छरिन्छ । अहिले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— तिमीले आफूलाई शरीर नसम्भ्र । घरी-घरी आफूलाई आत्मा निश्चय गर । आत्म-अभिमानि बन । बाबा पनि निराकार हुनुहुन्छ । यहाँ पनि शरीर लिनुपर्छ सम्झाउनको लागि । शरीर विना त सम्झाउन सकिँदैन । तिम्रो त आफ्नो शरीर छ, बाबाले भने सापट लिनुहुन्छ । बाँकी यसमा प्रेरणा आदिको कुरै हुँदैन । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— मैले यो शरीर धारण गरेर बच्चाहरूलाई पढाउँछु किनकि तिम्रो आत्मा जुन अहिले तमोप्रधान बनेको छ, त्यसलाई सतोप्रधान बनाउनु छ । गायन पनि गर्छन्— पतित-पावन आउनुहोस्, तर अर्थ जान्दैनन् । अहिले तिमीले जान्दछौ— बाबाले कसरी आएर पावन बनाउनु हुन्छ । यो पनि तिमीले जान्दछौ— सत्ययुगमा केवल हामीको मात्र सानो वंशवृक्ष हुन्छ, तिमी स्वर्गमा जान्छौ । अरू जति पनि यति खण्ड छन् तिनको नाम-निशान हुँदैन । भारत खण्ड नै स्वर्ग हुन्छ । परमपिता परमात्माले

नै आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। अहिले नर्क छ। प्राचीन भारत खण्ड नै हो, जहाँ देवताहरूको राज्य थियो, अहिले छैन। उनीहरूका यहाँ मन्दिर छन्, चित्र छन्। यो यहाँको नै कुरा भयो। यो कुनै कसैको बुद्धिमा आउँदैन पहिले स्वर्ग थियो, यी लक्ष्मी-नारायण मालिक थिए अरू कुनै खण्ड थिएन। अहिले त अनेक धर्म आएका छन्। सबै धर्म-भ्रष्ट, कर्म-भ्रष्ट बनेका छन्। कृष्णलाई श्याम-सुन्दर भनिदिन्छन् तर अर्थ जान्दैनन्। अवश्य यिनी काला थिए नि। भन्दछन्— कृष्णलाई सर्पले डस्यो अनि काला भए। तर उनी त सत्ययुगका राजकुमार थिए, कसरी काला भए ? अहिले तिमीले यी कुरा जान्दछौ। कृष्णका माता-पिताले पनि अहिले पढिरहेका छन्। माता-पिताको भन्दा कृष्णको उत्तम गायन गरिन्छ। माता-पिताको कुनै नाम छैन। नत्र जुन माता-पिताबाट यस्ता बच्चा पैदा भए ती माता-पिता पनि प्यारा हुनु पर्ने हो। तर होइन, महिमा सारा राधा-कृष्णको छ। माता-पिता केही पनि छैन। तिम्रो बुद्धिमा ज्ञान छ। ज्ञान हो दिन, भक्ति हो रात। अँध्यारो रातमा ठक्कर खाइरहन्छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइन्छ— घरैमा बस, यो सेवा पनि गरिराख। जसलाई पनि सम्झाउन सक्छौ— हामी आधाकल्पका आशिक हौं, एक प्रियतमका। भक्ति मार्गमा सबैले उहाँलाई याद गर्छन् त्यसैले आशिक भए नि। तर प्रियतमलाई पूरा जान्दैनन्। याद धेरै प्रेमसँग गर्छन्, हे प्रियतम ! हजुर जब आउनुहुन्छ, हामीले हजुरको नै याद गर्नेछौं। अरू सबै तिरबाट बुद्धियोग तोडेर हजुरसँग जोड्नेछौं। यसरी नै गाउँथ्यौ नि, तर बाबाद्वारा हामीलाई के वर्सा मिल्छ ? यो कसैलाई पनि थाहा छैन। अहिले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— तिमी देही-अभिमानी बन। बाबालाई याद गर्नु तिमी बच्चाहरूको पहिलो कर्तव्य हो। बच्चाले सदैव पितालाई, बच्चीले मातालाई याद गर्छन्। साथी हुन् नि। बच्चाले सम्झन्छ— म पिताको वारिस बन्छु। बच्चीले कहाँ भन्छन् र, उनले त सम्झन्छन्— मलाई माइती घरबाट पराई घर जानु छ। अहिले तिम्रो निराकार र साकार माइती घर छ। बोलाउँछन् पनि— हे परमपिता परमात्मा दया गर्नुहोस्। दुःख हर्नुहोस्, सुख दिनुहोस्, हामीलाई मुक्त गरिदिनुहोस्, हाम्रो पण्डा बन्नुहोस्। तर त्यसको अर्थ ठूला-ठूला विद्वान आचार्यले पनि जान्दैनन्। बाबा त सबैका मुक्तिदाता हुनुहुन्छ, उहाँ नै सबैका कल्याणकारी हुनुहुन्छ। तर उनीहरूले आफ्नै कल्याण गर्न सक्दैनन् भने अरूको कल्याण कसरी गर्लान्। यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ— म गुप्त रूपमा आउँछु, खुदा-दोस्तको कहानी सुनेका छौ नि। अहिले यो पुल हो कलियुग र सत्ययुगको बीचको, त्यस पारी जानु छ। खुदा त बाबा हुनुहुन्छ, दोस्त पनि हुनुहुन्छ। माता, पिता, शिक्षकको पार्ट पनि खेल्नुहुन्छ। यहाँ तिमीलाई साक्षात्कार भयो भने जादू-जादू भनिदिन्छन्। साक्षात्कार त नवधा भक्ति गर्नेहरूलाई पनि हुन्छ, धेरै तीक्ष्ण हुन्छन्। दर्शन दिनुहोस् नत्र मैले गला काटिदिन्छु, अनि साक्षात्कार हुन्छ, त्यसलाई नवधा धक्ति भनिन्छ। यहाँ नवधा भक्तिको कुरा छैन। घरैमा बसी-बसी पनि धेरैलाई साक्षात्कार भइरहन्छ। दिव्य दृष्टिको चाबी मसँग छ। अर्जुनलाई पनि मैले दिव्य दृष्टि दिएँ नि। यो विनाश हेर, आफ्नो राज्य हेर। अब म एकलाई याद गर्नु भने यो बन्छौ। अहिले तिमीले बुझेका छौ— विष्णु को हुन् ? मन्दिर बनाउनेले स्वयं जान्दैनन्। विष्णुद्वारा पालना, ४ भुजाको अर्थ नै हो, २ भुजा पुरुषका र २ भुजा स्त्रीका। विष्णुका दुई रूप लक्ष्मी-नारायण हुन्। तर केही पनि जान्दैनन्। कसैको पनि ज्ञान छैन। न शिवबाबाको, न विष्णुको। सबैभन्दा पहिला बाबाको आकर्षण थियो, धेरै आउँथे। शुरूआतमा सारा आँगन भरिन्थ्यो। न्यायाधीश, जिल्ला अधिकारी सबै आउँथे।

२०७३ वैशाख २७ सोमबार ०९-०५-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन फेरि विकारको लागि भगडा भयो । भन्न थाले— बच्चा पैदा हुँदैन भने सृष्टि कसरी चल्छ ? यो त सृष्टि वृद्धि हुने काइदा हो । गीताको कुरै बिसिए, भगवानुवाच— काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ । भन्न थाले— स्त्री-पुरुष सँगै आए भने उनीहरूलाई ज्ञान देऊ । एउटालाई मात्र ज्ञान नदेऊ । तर दुवै आए भने त दिने हो । हेर, दुवैलाई सँगै ज्ञान दिए पनि एउटाले लिन्छ, अर्कोले लिँदैन । तर्कदिरमा छैन भने के गर्न सकिन्छ ? एउटा हाँस अर्को बकुल्ला बन्छन् । यहाँ तिमी ब्राह्मणहरू देवताहरू भन्दा पनि उत्तम हो । जान्दछौ— हामी ईश्वरीय सन्तान हौं, शिवबाबाको बच्चा हौं । वहाँ स्वर्गमा तिमीलाई यो ज्ञान हुँदैन, न निराकारी दुनियाँ मुक्तिधाममा हुँदा यो ज्ञान हुन्छ । यो ज्ञान शरीरसँगै समाप्त हुन्छ । अहिले तिमीलाई ज्ञान छ, एक बाबाले पढाइरहनु भएको छ । अहिले यो खेल पूरा हुन्छ, सबै कलाकारहरू हाजिर छन् । बाबा पनि आउनुभएको छ । रहेका आत्माहरू पनि आइरहन्छन् । जब सबै आउँछन् अनि विनाश हुन्छ फेरि सबैलाई बाबाले सँगै लैजानुहुन्छ । सबै जानै पर्छ, यस पतित दुनियाँको विनाश हुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पतितबाट पावन बनाउने धन्दा जुन बाबाको हो, त्यही धन्दा गर्नु छ । सबैलाई लक्ष्य दिनु छ— बाबालाई याद गरेर पावन बनौं ।
- २) यो ब्राह्मण जीवन देवताहरूको भन्दा पनि उत्तम हो, यस नशामा रहनु छ । बुद्धिको योग अरू सबैबाट तोडेर एक प्रियतमको याद गर्नु छ ।

वरदानः— साथ र साथीलाई बुझेर साथ निभाउने श्रेष्ठ भाग्यवान भव

ड्रामाको भाग्य प्रमाण तिमी थोरै आत्माहरू छौ, जसलाई सर्व प्राप्ति गराउने श्रेष्ठ ब्राह्मणहरूको साथ मिलेको छ । सच्चा ब्राह्मणहरूको साथले चढ्ती कला हुन्छ । उसले कहिल्यै त्यस्तो संगत गर्दैन, जसले ठहरती कलामा लैजान्छ । जो सदा श्रेष्ठ संगतमा रहन्छ र एक बाबालाई आफ्नो साथी बनाएर उहाँ सँगै प्रीतिको रीति निभाउँछ, ऊ श्रेष्ठ भाग्यवान हो ।

स्लोगनः— मन र बुद्धिलाई एउटै शक्तिशाली स्थितिमा स्थित गर्नु— यही एकान्तवासी बन्नु हो ।